

Mikko Roivas

Unohdetut sanat

Pako

Zack Kopecky istui keltaisessa Fiat Puntossa ottaen siemauksia Spritea, lähestulkoon laitakaupungissa Korunnin kadun varressa. Kevätaurinko heli prahalaisia jo toista viikkoa, ja Zack nautiskeli lämmöstä. Hän oli suostunut kuskiksi, mutta ei tiennyt, miksi. Hänen ystävänsä Lubomir ja Pavol olivat saaneet suostuteltua hänet kuljettajaksi tuoksi iltapäiväksi.

Autoradiosta kuului tajuntaaräjäyttävää heviä, mutta hän ei vaihtanut kanavaa. Auto oli Lubomirin, eikä hän halunnut sekoittaa radion asemia. Kumppanit viipyivät pitkään. Pavol oli kertonut, ettei heillä kestäisi kuin muutamia minutteja, kenties viitisen minuuttia, minkä jälkeen hänen pitäisi ajaa kauas maaseudulle, jossa Lubomirin vanhemmilla oli kesämökki.

Zackin epäilyt tuntuivat heti alkuun jotenkin salamyhkäisiltä. Mutta ennen kuin hän ehti jäädä mietiskelemään, tuo kaksikko juoksi kulman takaa ja sulloutui sekunnissa Puntoon. Zack näki, että ystävät heittivät sukkahousut päästään kadulle. Heillä oli muutama laukku.

”Zack, aja!”

Hän käynnisti auton ja kurvasi liikenteeseen katsomatta peileihin. Muutama auto hätäjarrutti ja soitti torvea ja muutamat jalankulkijat olivat jäädä

alle. ”Kertokaa, minne minä ajan”, Zack huudahti ja yritti kaikin voimin olla ajamatta kolaria.

”Käänny tuolle moottoritielle”, Lubomir sanoi ja laski sylissään pitämänsä suuren selkärepun takapenkille.

Kun he ymmärsivät, ettei kukaan seurannut heitä, Lubomir huokaisi syvään ja totesi Zackille, joka taputti hermostuneesti rattia: ”Ryöstimme juuri pankin. Jumalauta, me ryöstimme pankin!”

”Voi paskat”, sanoi Zack.

Pavol joka oli koko nuoren elämänsä ajan ajatellut olevansa hienostunut ja käyttäytynyt siivosti, oli huolestunut: ”Pitkö se tehdä, Lubo?”

Lubo ei vastannut mitään, vaan pyysi etupenkillä istunutta Pavolia vaihtamaan kanavaa. Radiosta tulisi jotakin ryöstöstä, kuitenkin. ”Mitä minun äitini sanoo, mitä isäni?”, Pavol vaivoin sain sanotuksi. Lubomir oli koko porukan rohkein, mutta samalla myös ajattelemattomin: ”Emme jää kiinni.”

He olivat kaksikymmenvuotiaita, yliopisto-opiskelijoita, jotka olivat tehneet opetussuunnitelman mukaiset tutkinnot ja tentit tuona kautena, ennen kuin olivat jääneet ansaitulle kesälomalle. Ja nyt he olivat ryöstäneet pankin keskellä kirkasta päivää. He opiskelivat kaikki kirjallisuutta.

Radiosta kuului vain maininta, että

Vinohradysssä oli tapahtunut pankkiryöstö. Tekijöistä ei ollut jälkeäkään. Silminnäkijöiden kertomukset poikkesivat kovasti toisistaan. Tiedossa oli vain, että pienen ajoneuvon nähtiin tien reunassa kielletyn pysäköinnin alueella. Väristä oli monenlaisia kuvauksia. Kukaan ei ollut täysin varma sen väristä, saati sitten sen liikkeistä ryöstön jälkeen.

Kun tuo kolmikko saapui keskiyöllä syrjäiseen kylään, jonka reunalla seisoj jyrä, punainen kartano, Lubomir halusi piipahtaa kaupassa. Pavol ja Zack silmäilivät alta kulmain muutamia naisia ja miehiä ravintolan edustalla. Zack halusi vajota maan alle, eivätkä Pavolinkaan tunteet sen kummemmin eronneet niistä.

”Me olemme rikollisia”, totesi Zack ja yritti painautua matalaksi ja näkymättömäksi.

”Päädymme vielä vankilaan”, sanoi Pavol ja sytytti tupakan. Hän tarjosi myös Zackille.

Lubomir tuli kaupan tuulikaapista ja automaattisista ovista autolle selkä suorana. Hän kantoi auton takakonttiin kaksi laatikkoa olutta. Lubomir kiitteli kylää siitä, että kauppa oli auki noinkin myöhään. Mutta kaipa nykyään kaupat saattoivat pitää ovensa auki miten halusivat. ”Nyt hei, idiootit, ne tupakat lentää sitten saman tien ulos”, Lubomir sanoi.

Punto oli Lubon äidin, mutta tämä tuskin käytti sitä milloinkaan. Lubo oli saanut auton käyttöönsä,

ja nyt tuo pikku auto oli sekaantunut rikokseen. Vaikka hän oli leppoisa luonne ja nuo kaksi olivat hänen ystäviään, hän ajatteli äitiään, joka ei olisi pitänyt tupakansavusta autossa. Zack ja Pavol tottelivat Lubomiria.

”Mitä me syömme?” kysyi Zack.

”Hyvä idea, kuomaseni”, Lubomir vastasi ja painui takaisin kauppaan. Zackille tuli mieleen, että heillä oli vielä ryöstössä käytetyt vaatteet. Niinpä hän mainitsi siitä Lubomirille, ja oli onnea, että he kaikki olivat suurin piirtein samankokoisia ja että Lubomirilla oli kartanossa runsaasti vaatteita.

He panivat merkille, että kylän ravintola oli neljään asti auki. Lubomir oli suunnitellut kaiken valmiiksi. He söisivät, saunoisivat ja joisivat, kunnes tekisivät tuttavuutta paikallisten kanssa. Lubomir ei ollut käynyt kylässä pitkään aikaan. Ei enää sen jälkeen, kun oli muuttanut omaan asuntoon Zizkoviin. He kaikki asuivat omissa vuokra-asunnoissaan, vaikka Lubomirin vanhemmat olivat rikkaita. Kartano riitti kertomaan sen vaikka sokealle.

”Mahtavaa”, huudahti Lubomir kartanon pihassa. ”Minulla on meille kaikille vaatteita.”

”Minä en tarvitse, koska kukaan ei nähnyt minua”, Zack totesi.

He kantoivat tavarat sisään. Suuri holvikatto

toivotti heidät tervetulleiksi tuohon hulppeaan kartanoon.

”Minä laitan saunan lämpenemään”, Lubomir sanoi ja nappasi mukaansa kellariin Kozelin.

Zack kaatoi selkärepusta seteliniput sohvalle takan eteen. Pavolin olemus romahti, kun hän katseli sanomatta mitään ystäväänsä, joka aloitti laskennan. Zack päätteli jo silkalla silmäyksellä, että repussa oli rahaa ainakin miljoona korunaa.

”Pitkö se tehdä?” Pavol kitisi voimattomana ja otti siemauksen olutta. Tilanne oli hänelle uusi ja täysin käsittämätön. Hän oli rikollinen, koko loppuelämäkseen. Hänen otsassaan luki kissankokoisin kirjaimin: pankkirosvo.

”Pavol, ota rennosti”, Zack sanoi ja näki, että Lubomir saapui sylissään kasa housuja, takkeja ja gollegepusakoita.

”Laskin, että tässä on yli miljoona korunaa”, Zack sanoi Lubomirille. Pavol näytti olevan jossakin kaukaisessa, ikiomassa todellisuudessaan järjen tavoittamattomissa. Hän vain heilutti päätään ja jalkojaan kuin vähämielinen. Myös Lubomir tajusi saman asian.

”Jaamme sen niin, että sinä saat, Zack, kuskin palkan, kaksisataatuhatta ja minä ja Pavol neljäsataatuhatta”, Lubomir esitti.

”Se riittää minulle vallan mainiosti”, Zack sanoi ja jatkoi: ”onko Pavolista lähtemään

ravintolaan?”

Mieliasennot

Zack Kopeckyn elämä oli mullistuksen kourissa. Hän eli yksin ja opiskeli Kaarlen yliopistossa tavoitteellisesti ja kunnialla, kuten hänen isänsä usein tykkäsi sanoa. Hän oli kahdenkymmenen, mutta hänellä ei ollut vaimoa eikä perhettä, kuten taas hänen äitinsä asian kuvaili. Hän eli noiden kahden vahvan persoonan välisessä tietämättömyyden meressä. Zackin olisi pitänyt jo edetä elämässään, kuten hänen vanhempansa, jotka tulivat mukiinmenevästi toimeen ja hallitsivat mukiinmenevää elämäänsä, arkea ja juhlia, sanoivat.

Heidän poikansa halusi tulla kirjailijaksi. Äiti oli asiasta suorastaan riemastunut, kun taas isä piti sitä lähes sairautena. Tämä ei ymmärtänyt, mitä hänen poikansa tarkoitti kertoessaan, että hän kirjoitti päiväkirjaa, koska hänen oli pakko. Sitä mihin se joskus johtaisi, ei ollut terveellä pohjalla, ajatteli isä.

Zack oli usein puolustellut niin sanottua tautiaan sillä, että se kuului hänen elämäänsä siinä, missä nuo lukuisat ja joka iltaiset konjakkiryypynsä. Se oli aivan yhtä kuohuttavaa, terävää ja kitkerää, kuin oli itse kirjallinen työntekokin. Äiti lupasi tukea Zackiä taloudellisesti, ja teki sen suoraan sydämestään.

Hän osti pojalle kannettavan tietokoneen ja kalliin nauhurin, jotta poika saisi vaivatta ideoita ylös.

Hänellä ei ollut veljeä eikä siskoa, koska hän oli perheen ainoa lapsi. Äiti oli ollut halukas yrittämään lisää lapsia, mutta isä oli ollut jo tuolloin niin turhautunut ja masentunut, ettei hän uskaltanut ehdottaa mitään. Joskus äiti oli huokaissut ja kertonut Zackille, että ei isästä ollut enää tekemään lapsia. ”Ei sillä, etteikö häneltä onnistuisi seksi, vaan muutenkin”, äiti oli tähdentänyt.

Kaarlen yliopiston opinnot kirjallisuuden laitoksella olivat olleet siunaus. Zack pääsi hyvällä syyllä muuttamaan omaan asuntoon ja opiskelemaan rakastamaansa ainetta. Hän myös pääsi karkuun äitinsä huokailuilta ja tuolta ikuiselta valitukselta. Joskus hän ihmetteli, miksi hänen äitinsä ja hänen isänsä olivat vielä yhdessä. Ei vaadittu paljonkaan järkeä, jotta saattoi todeta, että he olivat jumissa toisiinsa. He eivät olleet enää nuoria ja vetreitä, vaan isoisa- ja isoäiti-iässä. Zack ei kuitenkaan raaskinut sanoa mitään, sillä jotenkin hänkin tuppasi ajattelemaan, että kaipa heidän täytyi olla yhdessä – olivat olleet jo vuosikymmeniä.

Zack Kopecky oli tavannut Pavolin ja Lubomirin lukiossa, jossa heille kaikille oli selvinnyt, että he halusivat kirjallisuuden parista ammatin. Zack oli

saanut päähänsä yrittää kirjailijaksi aivan, niin kuin Lubomirkin. Pavol halusi opettajaksi.

He istuivat useita iltoja aina yömyöhään Sklepissä, lähellä Zackin asuntoa. He kinastelivat siitä, kuka heistä oli paras kirjailijanalku. Zack oli kovasti sitä mieltä, että hänen teksteillään oli enemmän painoa, kuin Lubomirin riimeillä. Perusteluiksi Zack kehui omaavansa niukemman varallisuuden keskellä kasvaneeksi. Hänen täytyi tietää enemmän asioiden kalleudesta ja siitä, ettei aina saanut, mitä halusi. Hänen elämänkokemuksensa oli vertaansa vailla.

”Sinä pidät itseäsi poikkeuksellisenä nerona”, Lubomir kerran sanoi.

Zack muistutti, että luennoilla häntä vilkuili useita nuoria naisia, jotka varmasti pitivät häntä viehättävänä. Siinä missä hän suorastaan rakasti Lubomiria ja Pavolia, hän myös inhosi heitä. Heillä ei ollut muuta yhteistä kuin opiskelu. Heidän naisseikkailunsa olivat usean nuoren miehen lailla varsin verkkaista. Saman ikäiset naiset etsivät poikkeuksetta vanhempia miehiä, joilla oli varaa ostella heille koruja ja vaatteita. Mutta taas vanhemmat naiset olivat ajoittain kiinnostuneita nuorista miehistä, eikä siinä ollut mitään väärää. Kaikilla oli tarpeet, jopa hiirillä.

”Hei, seuraa tärkeä kysymys: mikä on paras asento naisen kanssa?” Lubomir kysyi. Hänen ilmeensä oli ilkikurisessa virneessä. Jotenkin

häneestä tuntui, että viereisessä pöydässä kuultiin hänen kysymyksensä, mutta joviaalina miehenä hän vain naurahti.

”Takaapäin on paras”, Zack sanoi. Eikä hän valehdellut. Hän rakasti tuota koira-asentoa tai hevosasentoa.

”Minä kannatan ratsastusta”, Pavol sanoi ja otti suuren kulauksen olutta.

”Minä puolestaan sanon, että suuseksi on parasta”, Lubomir sanoi. Ja kun hän sanoi tuon, hänen katseensa osui erääseen keski-ikäiseen naiseen, joka silmäili häntä tiskiltä. Tuo katse oli niin porautuvan laatuinen, että nuorukainen vaiken ja hän tuns olonsa kiusaantuneeksi.

Nainen saapui heidän pöytänsä. Nuorukaiset kohensivat ryhtiään ja hymyilivät ujoina. ”Sinä siinä, juuri sinä. Minä hoitelen sinut tänä yönä, siitä voit olla varma”, nainen sanoi ja poistui Lubomirin reaktiota katsomatta takaisin tiskin tuntumaan.

Zack huudahti ja nosti kätensä ylävitosen merkiksi: ”Lompsaa tulee, lompsaa tulee.” Miehet löivät nyrkit yhteen, ja yrittivät käsittää, mitä juuri äsken oli tapahtunut. Tapaus oli enemmän kuin satunnainen, se oli lähes mahdoton.

Naiset olivat kuitenkin kaukana heidän ajatuksistaan, kun he palasivat kartanosta Prahaan.

Poliisi ei epäillyt heitä, koska kukaan ei ollut pannut merkille suurimpia tuntomerkkejä.

Zack keskittyi kirjoittamiseen tarmokkaammin kuin koskaan. Hän kirjoitti päiväkirjaansa jostakin suuresta tapahtumasta, mikä tarkoitti pankkiryöstöä. Hän ei sanallakaan viitannut rikokseen siltä varalta, että joku ulkopuolinen saisi kirjasen käsiinsä.

Hän kirjoitti: ”Olen tehnyt suuren synnin. Josko Jumala voi antaa minulle anteeksi? Lubomir suhtautuu siihen kovin rennosti. Hän ei tunne syyllisyyttä, kuten minä, tai Pavol. Pavolista sen verran, että hänen äitinsä ja isänsä passittivat hänet psykiatrin pakeille selvittääkseen, miksi hän oli niin muissa maailmoissa. Hänen tiedettiin itkevän paljon. Hän saattoi purskahtaa itkuun kesken lauseen.

Kunpa hän saisi voimia. Hän on yksi sydämellisimmistä ihmisistä, minkä tiedän. Kirjoittaminen on haastavaa, mutta huojentaa tietää, että minulle on jaettu hyvä käsi. Minulla on tilaisuus, aikaa ja intoa kirjoittaa kaikenlaista. Mutta siitä huolimatta päädyn aina päiväkirjaan. Haluan saada aikaan oikean romaanin, todellisen pitkän tarinan.

Olen ottanut selvää asioista, ja tullut siihen tulokseen, että yritän julkaista päiväkirjani sellaisenaan. Jos se ei onnistu, teetätän siitä omakustannekirjan. Saanpahan ainakin oman

kirjan maailmaan, joka on niin täydellisen paha ja ilkeä. Tästä syystä en ole kovinkaan pahoillani, jos kirja hylätään.

Äitini ei ole lukenut sitä. Tiedän että hän haluaisi, mutta en taida antaa kenenkään tehdä sitä ennen julkaisua. Isääni koko projekti inhottaa, hän arvostaa minua kuin hevonpaskaa.”

Pavol jää kiikkiin

Pavol jäi kiinni viikon kuluttua siitä, kun he palasivat etelän kylästä Prahaan. Hänen äitinsä löysi vaatekomerosta repun, joka oli täynnä suuria seteleitä. Äiti oli järkyttynyt, mutta halusi selvittää asian. ”Mistä nämä ovat kotoisin?”, äiti kysyi. Pavolin isä oli keilaamassa, kuten teki viikottain useita kertoja.

”Minun on pitänyt kertoa sinulle jo aiemmin. Usko pois, en olisi halunnut, että tulisin tähän vaiheeseen”, Pavol sai sanotuksi. Pala nousi kurkkuun ja hänen kainalonsa kostuivat.

”Liittyvätkö nämä rahat siihen pankkiryöstöön Vinohradysa?”

Pavol repsahti jälleen itkemään raskaita kyyneliä. Äiti huokaisi, mutta ei helpotuksesta. Hän oli niin tunnollinen kansalainen, että aikoi viedä Pavolin poliisiasemalle puhumaan suunsa

puhtaaksi.

”Kyllä”, Pavol sanoi ja pyyhki kädenselällään kyynleet kuivaksi.

Äiti kiivastui niin, että läimäytti poikaansa vähäisin voimin avokämmenellä oikeaan poskeen. Pavol suorastaan ulisi ja itki samaan aikaan. ”Saat kyllä kertoa isällesi saman”, äiti käski.

Heidän iltansa sujui leppoisasti, kun ottaa huomioon, että äiti painiskeli oikeudentunteensa parissa. Hän yritti miettiä, millaisia vaihtoehtoja hänellä oli. Poika joutuisi vankilaan, se oli selvä. Pavol saisi marssia heti aamulla poliisin pakeille, ja tunnelma oli odottavainen, jopa pelokas. Pavolin isä ei järkyttynyt yhtä paljon kuin äiti, mutta oli hänkin sitä mieltä, että pojan piti tunnustaa rikoksensa. Joutuisi Pavol sitten miten tahansa vastuuseen tekemisistään.

Pavol katseli televisiota olohuoneessa, äiti leipoi pullaa (ei rikoksen johdosta) ja isä korjasi vanhaa kelloa keittiön pöydässä. Nuo kellot olivat hänelle intohimo. Hän oli purkanut ja koonnut useita vanhoja kelloja, ja se oli hänen harrastuksensa. He eivät puhuneet mitään, koska ei ollut mitään, mistä puhua. Pavolista tuntui siltä, miltä hän kuvitteli kuolleen tuntevan. Tietysti hän oli kuullut, etteivät kuolleet tunteneet mitään, eivät kerrassaan mitään.

Pavol, siinä sohvalla istuessaan, keräsi rohkeutta soittaa tai laittaa viestiä Lubomirille ja

Zackille. Kuinka hän saattaisi kertoa sellaisesta asiasta?

Zack koki elämänsä säikähdysten, kun hän avasi porttikongin porraskäytäväänsä. Poliisi oli siellä odottamassa häntä, eikä hän kyennyt tekemään muuta kuin kiroamaan mielessään: ”Voi paskat!”

Komisario Alanek Forman oli sitä mieltä, että Pavolin kertomukset olivat pitäneet paikkansa. Myös Zack Kopeckyltä löytyi paljon rahaa, tosin vähemmän kuin tuolla kurittomalla kaksikolla. Komisario Forman silmäili tuon nuorukaisen nurjaksi vetäytyvää katsetta ja sanoi painokkaasti: ”Jäit sitten kiikkiin. Ajattelitko selviäväsi siitä?”

”Minun ei tarvitse sanoa yhtään mitään”, Zack sanoi. Hän jatkoi: ”Haluan lakimiehen. Minulla on siihen oikeus.”

”Katsos, mikään lakimies ei saa sinun tuomiotasi vähäiseksi. Minä pidän siitä huolen”, komisario Forman sanoi. Hän ei kuitenkaan käyttänyt käsirautoja, sillä Zack oli luovuttanut.

Naapurin rouva sattui porttikongiin juuri tuona hetkenä, jona Zack tunsu elämänsä päättyneeksi. Se oli vain tunne, eikä ollut tappamassa häntä, mutta se oli liian todellista. ”Mitäs pahaa se Zack on tehnyt?”, vanha rouva kysyi silmät kiiluen. Taas tuli lisää aineistoa huhuihin, jotka velloivat tuossa rapussa verrattomasti ja lentävästi. Zack puuskahti: ”Olen syytön.”

Komisario Forman ymmärsi hyvin Zackia, koska hänellä oli yhtä nuori poika itsellään. Joskus nuoret tekivät mitä typerimpiä tekoja miettimättä seurauksia. Hän ajatteli myös, että Lubomir saataisiin kiinni, ja asia siirtyisi oikeuteen. Jokainen saisi tuntevan tuomion, ajatteli Forman.

Zack ei ilmoittanut vanhemmilleen. Hän ei halunnut kertoa totuutta, ei vielä. Sitä paitsi hän voisi soittaa äidille ja kertoa, että olisi Lubomirin kartanossa jonkin aikaa. Näin hän saisi aikaa hankkia hyvän asianajajan.

”Tiedän, että olit vain kuskina”, komisario sanoi asemalla, kun he olivat istuneet kuulusteluhuoneeseen pienen pöydän ääreen. ”Pääset siten helpommalla, mutta jos minä olisin tuomari, passittaisin sinut vuosiksi vankilaan.”

Zack pyysi saada lupaa polttaa tupakan. Hänen kätensä tärisivät, mutta eivät tuon episodin takia, vaan sen, että hänen vanhempansa eivät enää luottaisi häneen. Hän oli menettänyt kaiken luottamuksensa, varsinkin isän kohdalla.

Zack näki jotenkin kieroutuneesti, että hänen päiväkirjansa sai aimo annoksen uutta materiaalia. Lubomirin jäätyä kiinni päiväkirjasta voisi tulla julkinen.

He saivat tuomionsa erikseen, eikä yhdessä, kuten Zack oli toivonut. Tuomari oli uppiniskainen ja ankara, tiedettiin. Pavol ja Lubomir saivat kumpikin kolmen vuoden ehdottomat tuomiot, kun

taas Zack vain kolme kuukautta yhdyskuntapalvelua. Tuomari päätti hänen palveluspaikastaan, eikä Zack ihastunut ajatusta siitä, että hänen piti muuttaa koilliseen maaseudulle. Hänen työnsä käsitti työn pienessä sivukirjastossa pienessä kylässä. Kaikki tuossa kylässä oli miniatyyristä, pubikin oli pieni ja ahdas, ainoa kauppa niin ikään pieni, mutta muuta Zack ei saanut tietää. Hän tiesi vain, että hän pääsi helpolla.

Holice

Tuomari määräsi Zackin Holicen kylään, jossa oli kuutisentuhatta asukasta. Zack kiitti onneaan jo senkin vuoksi, että hän sai lakimiehen, mutta hän oli kaikki päivät kännissä. Hän ei voinut mitään, mutta eipä tuomio ollut mitenkään ankarimmasta päästä. Tuomari piti sitä asiaa vaikuttavana, ettei Zackilla ollut hajuakaan, miksi hänet oli pyydetty kuskiksi. Näin hänen syyllisyytensä sai tuomiota keventävän vaikutelman.

”Sinun tulee ilmoittautua viikottain sinulle määrätylle henkilölle”, tuomari sanoi. Hänen paksut kulmakarvansa saivat hänet näyttämään joltakulta fantasiahahmolta. Hän paheksui myös sitä, että nuori mies joutui kärsimään hänelle annetusta lakimiehestä. Mutta ei se vaikuttanut edes sen vertaa, että hän olisi saanut jonkun toisen,

selväpäisen asianajajan. ”Sinua valvova henkilö on nimeltään Bohumil Kvaca.”

Zack oli lopulta tyytyväinen, sillä hänen opiskelunsa yliopistossa ei tulisi kärsimään. Hän oli matkalla, mutta ei tiennyt, mikä oli määränpää. Hän tunsu olonsa huojentuneeksi, mutta häntä vaivasi Lubomirin ja Pavolin tulevaisuus. Miehet eivät selviäisi vankilassa edes kuukautta. Ja tuomiot olivat kolme vuotta. Zackille nousi mieleen uhkakuvat, että he joutuisivat olemaan joidenkin murhamiesten vaimoja, joita raiskattaisiin uudestaan ja yhä uudestaan.

Bohumil Kvaca oli onneton mies, joka oli avioeron puristuksessa, mikä näkyi tuon suoraselkäisen miehen olemuksessa. Hänen katseensa oli hakeva, se haki jotakin kiinnepisteitä, vaikka hänen aivonsa kävivät joutokäynnillä. Hän välitti Zackista, ja oli luojan lykky, että hän sai tämän valvojakseen.

”Olet onnen pekka, kun pääsit kirjastoon”, Bohumil sanoi, kun he ajoivat *Toyota Yariksella* kohti Holicca.

”Aivan, ja kun ajattelee, että minä niin pidän kirjallisuudesta ja kirjoista”, Zack sanoi.

Hän yllättyi, että Bohumil oli pöytälaatikkokirjailija. ”Minä kirjoittelen omaksi ilokseni”, Bohumil totesi.

Mutta jostakin syystä Zack ei kertonut

Unohdetut sanat kertoo nuoresta kirjallisuutta opiskelevasta miehestä, joka tulee osalliseksi pankkiryöstöön ja joutuu yhdyskuntapalveluun pieneen Holicen kylään.

Kylässä Zack Kopecky tapaa kaksi elämänsä naista, joiden kanssa hänellä on suuri kunnia seurustella. Samaan aikaan hän käy läpi varttumistaan ja aloittaa romaanin kirjoittamisen.

Kertomuksessa eletään Prahan, Holicen ja Pisekin maisemissa.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi